

The Dog Days Are Over

****

ANNETTE EMBRECHTS – 24/03/14, 00:00

Jan Martens tovert een hypnotiserende choreografie uit niets dan sprongkracht en geometrie.

The Dog Days Are Over door Jan Martens & ICKamsterdam 20/3, Frascati, Amsterdam; Tournee: janmartens.com en ickamsterdam.com

Acht paar sportschoenen staan te wachten. Meer hebben de dansers niet nodig voor The Dog Days Are Over van de jonge choreograaf Jan Martens (29), gastchoreograaf bij ICKamsterdam en DansBrabant. Ja, hun ademhaling en uithoudingsvermogen, in de danswereld stamina genoemd. Daar moeten ze zorgvuldig mee omgaan in deze uitputtingsslag van 65 secuur opgebouwde minuten. Ze dragen een minimum aan kleren: sportbroekje, bikinibovenstukje, glimmende legging. In theatrale kleurtjes: neon, goudkleurig of panterprint. Verder is alles basic. Met deze acht dansers op sportschoenen - vier vrouwen, vier mannen - tovert Martens een hypnotiserende choreografie uit niets dan sprongkracht en geometrie. Nadat het achttal is gestart met kleine verende sprongetjes houdt het niet meer op. Ze hoppen over denkbeeldige lijnen, wijken uit elkaar, vormen een ster, een cirkel, een diagonaal, een grafiek, een rechte lijn. Ze lijken morsetekens te tikken met hun voeten; piepend schuren de zolen over de vloer. Af en toe roept iemand 'Count!'; daarna checken de dansers door even hardop te tellen de synchronie. Ademloos kijk je naar licht verschuivende patronen. Telkens als je denkt dat alles is uitgeprobeerd, brengt Martens weer een twist: swingende billen, loodzware spagaten-op-de-plaats, fade-outs of een fraai gearticuleerd stukje Bach op gitaar, knallend uit boxen. Dat laatste is de enige muziek die hij toestaat in The Dog Days Are Over. Maar het ontbreekt de voorstelling aan niets. Beheerst schuiven Cherish Menzo, Nelle Hens, Piet Defrancq, Kimmy Ligtfoot, Steven Michel, Julien Josse, Laura Vanborm en Naomi Gibson als opgedraaide springveertjes over het podium. Een kunstje? Nee, daar is het te intens, te bedwelmend en te geraffineerd voor. Dans? Zeker: Martens toont zich een waardig opvolger van choreografe Krisztina de Châtel, koningin van de minimalistische dans. Ze keek goedkeurend toe tijdens de première donderdag. Waar De Châtel een sterk oog heeft voor de beeldende en esthetische kracht van repetitieve bewegingen, legt Martens, winnaar van de Prins Bernhard Cultuurfonds Dansprijs 2013 in Brabant, stilletjes politieke vragen onder zijn werk. Is het menselijk acht dansers te drillen tot springveertjes? De beroemde Amerikaanse portretfotograaf Philippe Halsman zei ooit: 'Vraag iemand te springen en je ziet zijn ware

gezicht.' Wie springt, bevindt zich in het hier en nu. In de lucht telt geen toekomst, geen verleden, geen dubbele agenda (behalve bij een dodelijke sprong). Of zoals Florence & The Machine zingt in het lied Dogs Days Are Over (dat niet klinkt tijdens de voorstelling): 'Leave all your love and your longing behind, you can't carry it with you if you want to survive.' Niets bij je dragen, alleen jezelf. En dan de lucht in. Overleven op sprongkracht. Prachtig.